

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

27 жовтня 2011 року № 41 (412)

ДОНЕЦЬКИЙ СУД КАРАЄ ЗА СВЯТКУВАННЯ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ: РЕПРЕСІЇ ПРОТИ МАРІЇ ОЛІЙНИК

Голову Донецької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Марію Олійник оштрафовано на 340 гривень за проведення урочистих заходів до 20-ї річниці Незалежності України 24 серпня 2011 року. Таке рішення ухвалив 20 жовтня Ворошиловський районний суд м. Донецька.

Як відомо, цього року влада у багатьох містах заборонила святкові заходи до Дня незалежності для громадських та політичних організацій. У м.Донецьку, всупереч неконституційній постанові суду, Конгрес Українських Націоналістів разом із іншими національно-патріотичними партіями провів 24 серпня святкову ходу та мітинг біля пам'ятника Тарасові Шевченку.

Після цього почалось переслідування голови Донецької ОО КУН: її викликали на допити в міліцію та відкрили справу про адміністративне правопорушення.

П'ятого жовтня Марія Олійник ознайомилась із матеріалами сфабрикованої проти неї судової справи і була здивована тим, що суддя вже встигла винести постанову про примусове приведення її в суд, бо начебто Марія Олійник не з'являлась за повісткою в суд.

За словами пані Марії, повістки їй не вручили, тому вона одразу оскаржила постанову судді. Окрім цього, політик відзначила, що вся справа, в тому числі протоколи судових засідань та постанова судді Бухтіярової про примусове приведення, всупереч ст. 12 Закону України "Про судоустрій та статус суддів в Україні" та чинному мовному законодавству, оформлена не державною мовою. 20 жовтня, перед початком судового засідання, Марія Олійник зареєструвала заяву із вимогою перекласти матеріали справи на українську мову.

Втім, суддя не взяла заяву відповідача до уваги і різким тоном продовжувала вести засідання. Лідер Донецької організації КУН на знак протесту проти дискримінації своїх мовних прав встала, щоб покинути засідання. Але суддя Ірина Бухтіярова наказала затримати Марію Олійник, і міліціонер, який під час усього судового засідання стояв на дверях, перегородив їй дорогу. Політик стала вимагати постанову про затримання, міліціонер попросив постанову у судді І. Бухтіярової. Поки вони з'ясовували між собою наявність документів, Марія Олійник встигла вийти із зали суду.

У результаті суд виніс рішення оштрафувати Марію Олійник за проведення урочистих заходів до Дня незалежності України 24 серпня 2011 року на 340 гривень.

"Ця справа є ганебним свідченням боягузтва влади, яка, як і в радянські часи, сприймає українських патріотів як загрозу своєму існуванню. Втім, мене не залякати сфабрикованими справами, які принижують саму владу безглуздістю звинувачень, не залякати і спробами ув'язнення, я й далі працюватиму для того, щоб у Донецьку запанував український дух", – наголосила голова Донецької організації Конгресу.

Марія Олійник заявила, що всі дії судді та міліції буде оскаржено в судовому порядку.

Прес-служба КУН

ОФІЦІЙНО

ОУН СТАЛА НА ЗАХИСТ ГОЛОВИ ДОНЕЦЬКОГО КУН

У Ворошиловському районному суді м. Донецька було завершено розгляд справи про адміністративне правопорушення відносно Марії Олійник за проведення святкових заходів 24 серпня 2011 року до 20-ї річниці Незалежності України. У ході судової справи неодноразово порушувалися норми чинного законодавства та чинився тиск на обвинувачену у формі відсутності офіційних повісток до суду та примусового приводу, ведення судових матеріалів російською мовою тощо. Суд виніс рішення про накладання штрафу у розмірі 340 гривень.

"Ситуація, яка має місце у Донецьку, не повинна пройти поза увагою української громадськості. Вперше в історії незалежної України виносять вирок за святкування цієї незалежності, до того ж – на батьківщині Президента", – коментує Голова Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефан Романів.

"Не варто думати, що це – адміністративна справа: вона наскрізь політична, її метою є випробувати українських патріотів на здатність до самозахисту та боротьби за свої права та інтереси нації. Залишити без відповіді репресії влади у Донецьку – розв'язати їй руки для подальшого наступу на державність, право на рідну мову та свободу зібрань.

ОУН (б) закликає домогтися справедливості, скасувати вирок щодо Марії Олійник та провести незалежне розслідування щодо зловживання своїми обов'язками з боку суддів Тарасенка та Бухтіярової".

ПОЗИЦІЯ

САНКЦІЇ – НЕ ДО УКРАЇНИ, А ДО ЯНУКОВИЧА

Європейські структури мають застосовувати санкції персонально до Президента Віктора Януковича та членів його владної команди за порушення демократичних принципів, а не до держави Україна, вважає Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

"Сьогодні Європа, закриваючи двері перед Україною, штовхає нас в "братні" обійми Росії, яка не переймається розвитком демократії, зате жорстко відстоює свій політичний та економічний інтерес на пострадянському просторі. Вкотре Україні запропонують вступити до Митного союзу, але якщо європейська інтеграція стане для нас неможливою, то для нинішньої влади це стане "пропозицією, від якої не можна відмовитись"", – переконаний Голова КУН.

На думку політика, європейські чиновники вкотре показали свою короткозорість, коли забили тривогу щодо порушення демократії в Україні лише після арешту лідера опозиції Юлії Тимошенко, натомість спокійно спостерігали, як Віктор Янукович перекроював "під себе" Конституцію та антиконституційними методами формував більшість у Верховній Раді.

Степан БРАЦЮНЬ

"Ми закликаємо Європу допомогти українцям подолати режим, який встановили в нашій країні донецькі нувориші, застосовуючи засоби персонального впливу на найвищих державних посадовців України, як-то заборона в'їзду на територію Євросоюзу та блокування особистих банківських рахунків. Проте ми закликаємо не перекреслювати європейського майбутнього для всієї України", – сказав Степан Брацюнь.

Прес-служба КУН

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВАНДАЛІЗМ

НАРУГА НАД СВЯТИНЯМИ

У Стаханові на Луганщині зруйновано пам'ятник Тарасові Шевченку. Саме біля цього монумента українці проводили заходи національно-патріотичного змісту.

Вандали розпиляли погруддя на частини і вивезли їх у невідомому напрямку. Хоча міліція натякає на причетність до злочину збирачів металобрухту, але той факт, що, згідно з паспортом бюста, 1961 року він був виготовлений з гіпсу, а 1991-го його окували міддю, свідчить про те, що мисливців за металом він навряд чи міг зацікавити. Схоже, правоохоронці не кваплються шукати зловмисників, які й раніше чинили акти вандалізму.

Так, влада Стаханова не відреагувала на перший акт вандалізму щодо пам'ятника Шевченку.

Члени Стахановської міської організації Конгресу Українських Націоналістів ще в серпні цього року зверталися до міського голови з листом, у якому повідомляли про вчинення наруги над пам'ятником Тарасові Шевченку (тоді невідомі вандали обдерли мідь із погруддя Кобзаря). Проте мер обійшовся відпискою про те, що надішле лист про акт вандалізму до Стахановського відділу внутрішніх справ.

За словами члена Стахановського КУН Сергія Фещука, міська влада ніколи не приділяла належної уваги пам'ятнику Тарасові Шевченку, його не було внесено до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, а ремонт здійснювали власним коштом патріотичні організації міста. І це в той час, коли в Луганську мають намір вчинити ще один акт національної ганьби – встановити пам'ятник російській імператриці Катерині II!

"Ми не сподіваємось на те, що правоохоронні органи знайдуть вандалів, тому починаємо власне розслідування цієї ганебної справи. І заявляємо, що уникнути законного покарання тим, хто дозволяє собі так глумитися над пам'яттю Великого Кобзаря, не вдасться", – підкреслив Сергій Фещук.

Як повідомляють інформаційні агентства, голова Луганської облдержадміністрації Володимир Пристюк доручив меру міста Стаханова Юрію Борисову протягом двох тижнів вирішити питання про створення нового пам'ятника Тарасові Шевченку.

Власна інформація

РІДНЕ МІСТО МОЄ

ПІСЛЯ ТОЛОКИ – ПОМОЛОДІВ ДОБРОМИЛЬ

21 жовтня 2011 року, з ініціативи Благодійного фонду Андрія Лопушанського, в місті Добромиль Старосамбірського району, що на Львівщині, відбулась загальноміська толока.

За благоустрій міста взявся і сам засновник Благодійного фонду – Андрій Лопушанський. Він власноруч долучився до прибирання загальної території, особистим прикладом демонструючи, що любов до рідного міста потрібно доводити конкретними діями.

– Благодійний фонд докладає багато зусиль для розвитку нашого регіону, – каже Андрій Лопушанський. – Наразі проводяться ремонтні роботи доріг по вул.Хирівська, оздоблення центрального парку міста. Ще у вересні ми розпочали ремонт фасаду трьох будинків, тепер він перебуває на стадії завершення. В подальших планах фонду – залучення інвестицій у розвиток інфраструктури районів. Наша мета – зробити Прикарпаття взірцем для всієї України. І я впевнений, що спільними зусиллями ми відродимо наш рідний край.

Михайло Матіяш, мер міста Добромиль, вдячний Благодійному фонду Андрія Лопушанського.

– Він завжди відкритий для співпраці, коли йдеться про покращення благоустрою міста, – зазначив мер. – Заручившись підтримкою фонду, ми згуртували власні зусилля для того, щоб впорядкувати територію парку: очистили від сміття та опалого листя площу, зрізали сухі дерева та кущі, вивезли сміття, поштукатурили міську ратушу. Одне слово, все зробили для того, щоб робітники змогли прокласти новий асфальт.

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

Під час толоки у Добромилі

...Після толоки неначе помолодів Добромиль. Добре, коли люди дружно, гуртом беруться за корисну справу, адже ще Іван Франко писав: "Громада – великий чоловік".

Марина ГРИНЬ

КОМЕНТАР

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ: МІСЯЦЬ ВТРАЧЕНИХ НАДІЙ?

Ольга ДМИТРЕНКО

Жовтень став для українців місяцем втрачених сподівань на євроінтеграцію. Навіть після оголошення вироку Печерського суду Юлії Тимошенко ще жевріла надія – надія на декриміналізацію відповідної статті відомого законопроекту, після чого колишній Прем'єр, скоріше всього, змогла б уникнути ув'язнення, а Банкова – звинувачень у політичних репресіях. Не сталося. Під супровід гнівних заяв європейських держав ЄС переніс візит до Брюсселя Президента Віктора Януковича, а той заявив, що Україна може й перенести терміни підписання Угоди про асоціацію з ЄС. В Європі розцінили слова Президента, як спробу продемонструвати, що для української влади Угода з ЄС не є пріоритетом, і зауважили, що "шлях до ЄС знаходять лише ті країни, які справді з усією потугою прагнуть туди". На жаль, на Банковій належним чином не відреагували на "натяки" європейців, тож демагогічні філіппіки наших високих чиновників, які активно демонстрували "закидання ЄС шапками" тривали.

Тим часом у Брюссель поїхав перший віце-прем'єр Андрій Клюєв, де начебто все пройшло хоч і непросто, але успішно, тож він справився з покладеною на нього місією – підготовкою документів про торгівлю країн Євросоюзу з Україною. А в Санкт-Петербурзі, також із "місією", перебував Прем'єр-міністр Микола Азаров, де несподівано для всіх, у тому числі, й для Кабінету Міністрів, підписав угоду про зону вільної торгівлі в рамках СНД. Мабуть, тому, що геополітичні потуги очільника уряду традиційно викликають у суспільстві тривогу, реакція на наш вступ у "зону СНД" була негативною, мовляв, тепер нам дорога в ЄС закрита. Спочатку вітчизняні аналітики пояснили народу, що зона вільної торгівлі з СНД жодним чином не спричинить демарш євроінтеграції. Далі вичерпне пояснення дало представництво ЄС в Україні: "Країни СНД, включно з Україною, можуть укладати торгові угоди відповідно до своїх економічних пріоритетів, у тому числі – інші угоди про зону вільної торгівлі. Відповідно, ця ЗВТ сама собою прямо не впливає на наші двосторонні торгові відносини з цими країнами". Зона вільної торгівлі СНД не передбачає запровадження спільного митного зовнішнього тарифу між її членами і не є митним союзом ЄЕП. Водночас представництво ЄС підкреслює, що зазначена угода не повинна ставити під сумнів зобов'язання, взяті в рамках угоди про поглиблену і всеосяжну зону вільної торгівлі з ЄС.

І хоча експерти одностайні в тому, що угода про ЗВТ СНД не нівелює наших євросподівань, проблема все-таки є – насамперед в її ефективності для України. Оскільки підписаний М.Азаровим документ ніхто з аналітиків у повному обсязі не читав, то й судити про "вигоди" для нашої держави складно. "Ефективність цієї зони вільної торгівлі, – пише тижневик "Дзеркало тижня" (ч.38), – залежить від кількості та номенклатури зафіксованих в угоді вилучень. Як і слід було сподіватися, Росія відстояла досить значну їх кількість, ввівши до свого списку нафту й газ (головний інтерес України), метал і зберігши імпортні мита на цукор. Тож поки що незрозуміло, як тепер поведеться Митний союз, учасники якого – Росія, Білорусь і Казахстан – підписали угоду про ЗВТ СНД. Чи запроваджуватиме він із нового року єдині імпортні мита стосовно України (за багатьма позиціями, по суті, загороджувальні), як передбачалося раніше, чи формування ЗВТ СНД все ж таки створить умови для справді вільної торгівлі?"

Виглядає на те, що Микола Азаров чи то не насмілився, чи не зумів захистити важливі для України позиції, як от наприклад, наш вітчизняний продукт – цукор. Невідомо, що зафіксовано в угоді стосовно просування українських товарів (чи їх обмеження) на ринки країн СНД у найближчі роки. Одне слово, і виклики, і загрози, пов'язані з угодою про ЗВТ СНД, для України існують, але, схоже, поки що не вони є перепоною нашому євроінтеграційному процесу. Проблема в тому, що, балансуючи в геополітиці між Євросоюзом і Росією, на ділі наші правителі віддають пріоритет останній, хоча й не роблять з цього приводу гучних заяв. Натомість роблять інші. І Президент, і Прем'єр дедалі голосніше і категоричніше говорять про умови, які вони ставлять перед Євросоюзом. Україна, мовляв, не підпише Угоду про асоціацію з Євросоюзом, якщо в ній не буде чітко зазначено час, коли Україна стане членом ЄС. Нині такі заяви вже звучать в ультимативній формі, хоча ті, хто їх озвучують, прекрасно розуміють, що "дата" вступу України в ЄС апріорі не може бути зафіксована в Угоді про асоціацію. Тож трактувати такі домагання Банкової інакше, ніж штучний пошук аргументів, на підставі яких ЄС не зможе підписати з нашою державою Угоду, не можна. Отже, попри євроінтеграційну риторику, яку українці багато чули цієї осені від влади, остання насправді просто вводила в оману суспільство, одночасно щось виторговуючи в Кремля для себе в обмін на реальне – в майбутньому -євроазійство. Лакмусовим папірцем цієї версії стане підготовка до самміту Україна – ЄС, який заплановано на грудень. Все ж дуже не хочеться вірити, що європейською перспективою України так бездумно (чи добре продумано?) легковажать її правителі, ігноруючи волю народу.

Про європейську перспективу нашої держави посол Німеччини в Україні Ганс – Юрген Гамзьот сказав наступне: "Насамперед не варто думати, що ще на стадії переговорів, як пошук "компромісу", можна домовитися і прописати в тексті Угоди про асоціацію "перспективу". Перспектива з"явиться тоді, коли в Україні буде побудована "Європа".

Наразі "Європа" будується в Україні з точністю до навпаки. Проте це вже тема іншої статті.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОГЛЯД

РЕФОРМИ – НЕОБХІДНІ...,
але чому ж вони не відбуваються?

Архиепископ Любомир (Гузар)

Упродовж останнього року було багато розмов про різні реформи. Водночас у державних відомствах були прийняті відповідні рішення для їх здійснення.

Тематика реформ була сприйнята по-різному: дехто твердив, що вони необхідні й доцільні, а інші, що вони є тільки ознакою слабкості державного устрою. Одне слово, їх розцінювали, як часто в нас буває, за політичними критеріями.

Як показує історія, у кожній людській спільноті раніше чи пізніше виникає потреба реформ, тобто повернення до основ та первісного правопорядку (тут йдеться тільки про добре продумані, вивчені, справедливі та реально здійснимі реформи. – **Авт.**). Бо ж людська природа схильна відступати від первинних намірів, властивих начал.

Можливо, багатьох читачів цих рядків здивує чи, навіть, шокує старе прислів'я щодо реформ, яке стосується не світської, а церковної спільноти. Воно звучить так: Церкву треба постійно реформувати.

Невже так можна говорити про Божу установу? Вивчаючи сутність та історію Церкви, дізнаємося, що вона є боголюдською інституцією: в ній є Божі елементи, але вона існує для людей і серед людей.

Те, що від Бога, є вічним і не потребує реформ, а те, що людське – підлягає реформам через людську мінливість і неміч.

Отже, за нормальних обставин не треба легковажити проведенням реформ, бо в цьому немає нічого особливого, негативного.

Чому ж існує протистояння реформам? Це може мати суб'єктивні або об'єктивні причини.

Суб'єктивні причини – лінивство і недбалість тих осіб, які відповідають за виконання реформ. Об'єктивні причини пов'язані із самими реформами: вони можуть бути складними, такими, що передбачають великі зміни та жертви, а ще можуть бути непродуманими, популістськими, так би мовити "політичними".

Ще важливою об'єктивною причиною може бути те, що народ на підставі гіркого досвіду не має довір'я до влади, яка запроваджує реформи, небезпідставно вбачаючи в них цілі, які служать не народові, а тільки поодиноким особам чи групам.

Не можна оминути такого загальновідомого факту, до якого ми не можемо бути байдужими, – задекларовані чи проголошені реформи не відбуваються.

Не беручись аналізувати причин такого явища (нехай цим займаються компетентні особи), поставлю собі запитання: чи можна зарадити такому явищу і як це зробити? На мою думку, є чотири взаємопов'язані підходи, які допомогли б виправити таку ситуацію.

1. Потрібно дуже чітко та прозоро представляти народові користь від конкретної реформи, особливо непопулярної.

Влада, зокрема, та, що не втішається довір'ям народу, повинна докласти зусиль, щоб аргументовано переконати втомлений популістськими програмами народ, що її рішення є оправданими.

2. Не забуваймо, що навіть у розвинених суспільствах існують системи контролю.

Вище ми згадували про Церкву, яка завжди потребує реформування. Церква має дуже добре вироблену систему перевірки.

Наприклад, правлячий єпископ візитує кожну церковну громаду щонайменше раз на п'ять років, а місцевий протопресвітер (декан) перевіряє стан справ у кожній парафії свого округу принаймні раз на рік. Натомість, як нам відомо, державна влада не здійснює нормального контролю, хіба суто "політичний". А для здійснення запланованих реформ потрібно проводити на державному та місцевому рівнях справедливі перевірки.

3. Треба нагадувати тим, хто має здійснювати реформи, що саме від них залежить ефективність цього процесу. Адже якщо до сьогодні не відбулися великі зміни в житті народу, то це через несумлінну роботу відповідних осіб та установ.

4. У демократичних суспільствах діяльність осіб, яким доручена влада, контролюють самі громадяни.

Несумлінних виконавців, які або нічого не роблять, або діють лише для власної чи групової користі, публічно називають на ім'я та прізвище. А таку інформацію громада добре запам'ятовує і не допускає до повторного врядування осіб та партій, які їй належно не служать.

Демократичний устрій у такий спосіб відсторонює осіб, які незадовільно виконують свої обов'язки, або ж принаймні "підганяє" до праці тих, хто відстає. Думаю, що саме цього нам потрібно.

www.pravda.com.ua

ВІТАЄМО!

МИРОСЛАВ МАМЧАК – ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ІМ.В.ЧОРНОВОЛА

Премію імені В'ячеслава Чорновола за кращу публіцистичну роботу в галузі журналістики присуджено науково-популярній книзі Мирослава Мамчака "Тарас Шевченко і флот".

Таке рішення 20 жовтня було прийнято на засіданні Комітету з премії імені В'ячеслава Чорновола.

Книга заслуженого журналіста України Мирослава Мамчака є першим в Україні комплексним журналістським дослідженням маловідомої сторінки біографії Тараса Шевченка під час його дворічної служби на засланні у складі Аральської морської експедиції. Праця висвітлює також морську тематику в художній і мистецькій творчості Кобзаря.

Лауреат премії отримає грошову винагороду в розмірі 5 тисяч гривень.

На здобуття премії в Держкомтелерадіо України, яке її організовує, надійшло 79 творчих робіт. Серед них – публікації в друкованих ЗМІ, теле- та радіороботи. Твори подали 27 авторів з десяти регіонів України.

Розгляд поданих робіт здійснював Комітет з премії імені В'ячеслава Чорновола, який очолює Голова Державного комітету телебачення і радіомовлення Олександр Курдінович. До складу Комітету також входять представники Міністерства культури і туризму України, Національної спілки журналістів, громадської організації "Всеукраїнський благодійний фонд "Журналістська ініціатива".

Читачі тижневика "Нація і держава" добре знайомі з творчістю талановитого публіциста Мирослава Мамчака – автора нашого видання. Тож його перемога – радість для нас усіх.

Редакція часопису сердечно вітає нашого друга Мирослава з присудженням йому премії імені В'ячеслава Чорновола, зичить йому нових творчих успіхів, міцного здоров'я, щастя та всіляких гараздів.

З роси Вам, і з води, друже!

АКТУАЛЬНО!

ЗА ПОВНОЦІННІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ

У рамках візиту Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин (ВКНМ) Кнута Воллєбека до України відбулися зустрічі делегації ОБСЄ з депутатами Комітету ВР з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин, а також представниками різних громадських організацій, серед яких були і представники "Просвіти" та Координаційної ради з питань захисту української мови.

Професор Олександр Пономарів, доктор юридичних наук Володимир Василенко, голова УВКР Михайло Ратушний, доктор філологічних наук Лариса Масенко, голова КРПЗУМ Тарас Марусик і секретар "Просвіти" Микола Нестерчук довели до Кнута Воллебека та членів делегації ОБСЄ інформацію про стан української мови в нашій державі після 350-річного колоніального стану України в Російській імперії та бездержавного стану української мови протягом століть. Також було звернуто увагу Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин, що в Україні Європейська хартія регіональних мов або мов меншин застосовується лише на користь однієї мови – російської, мови колишньої імперії.

Політичні сили, зокрема, Партія регіонів та КПУ, які широко представлені у нинішній владі, діють у нашій державі, як "п'ята колона" Росії в Україні. Так, нещодавно до Верховної Ради сумно відомі депутати з Партії регіонів Колесніченко та Ківалов внесли новий антиконституційний законопроект "Про засади державної мовної політики", спрямований на посилення зросійщення суспільного життя в нашій державі.

Делегації ОБСЄ були вручені перекладені на англійську мову порівняльні матеріали про застосування державної (української) мови та російської мови в різних сферах життя українського суспільства, які свідчать про необхідність захисту саме державної мови, а не мови сусідньої країни, яка проводить політику економічної, гуманітарної і зокрема мовної агресії проти нашої держави. Делегації ОБСЄ також було презентовано дві книги про боротьбу українських громадян за дотримання в державних (!) установах використання державної (!) мови.

Олеся КОЛЬБУХ

БІДОН – СХОВАНКА ДЛЯ АРХІВУ УПА

У лісах на Рівненщині відкопали унікальні документи доби визвольних змагань

Ольга ДЕМ'ЯНЧУК

Датовані 1947–48 роками документи формувань ОУН-УПА, що діяли на теренах частини Тернопільської області та Радивилівського і Дубенського районів Рівненщини, пролежали в землі запакованими у звичайний бідон майже 63 роки. І лише у липні цього року пошукова група Українського козацтва "Волинська Січ", працюючи на півдні Дубенського району, наштовхнулася на схованку. Цінний бідон передали в Інститут дослідів Волині, що діє при Рівненському краєзнавчому музеї, де архів і досі розшифровують науковці. Презентацію перших досліджених ученими матеріалів провели днями у Рівному, приурочивши до 69-ї річниці створення УПА.

Про існування секретної схованки знали давно. Учасник визвольних змагань, батько місцевого жителя Василя Савелюка, після повернення із заслання вказав сину приблизне місце схову. Пошуки ж почалися лише після проголошення Україною незалежності. Слід сказати, що пан Савелюк згадав місце дуже приблизно – він показав квадрат у лісі площею ледь не з гектар. Ясно, що це дуже ускладнило пошук. Та нарешті Микола Музичук, активіст козацької організації, та його колеги з експедиції, які з металошукачем прочісували дубенські ліси, виявили оцинкований молочний бідон, заритий на глибині приблизно метр. У такому "сейфі" зберіглися майже сто документів. Вони були упаковані у 14 герметичних пакетах і опломбовані сургучевою печаткою.

У бідоні виявили архів служби безпеки ОУН Кременецького надрайону. На багатьох документах стоїть гриф "строго довірчо", "тільки для службового вжитку". Знайдені документи також містять велику кількість інформації про репресивні заходи, терор, побори та інші численні злочини НКВС-МДБ у цьому районі. Наведено й факти діяльності псевдопов-станських груп, що були створені органами для компрометації визвольного руху.

"Документальний архів зберігся в досить не поганому стані, 85 відсотків піддається прочитанню, – розповів науковий співробітник Іституту дослідів Волині Ігор Марчук. – Ці документи дадуть змогу глибше розібратися в історії періоду визвольних змагань".

"УМ"

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

Марія БАЗЕЛЮК

КОЛИ Ж "ОДІЙДЕ В МОРОК ПІДЛЕ І ЛУКАВЕ"?

Незважаючи на силовий тиск на родину, народний депутат України, "бютівець" Євген Суслов не буде "тушкою", а величаві храми в Буках не перейдуть у підпорядкування Московського патріархату. Терор проти родини Суслових триває.

Коли видатний український поет Василь Симоненко писав ці, винесені в заголовок, рядки – з надією, вірою та любов'ю до рідної землі, – то, мабуть, сподівався, що її очищення від скверни відбудеться скоро, тож і часові рамки проігнорував. Але через півстоліття, вже в незалежній Україні, живучи надією, що все-таки "одійде в морок підле і лукаве", ми хочемо знати відповідь на пекуче й сакраментальне питання: коли?

НЕЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП

Сіль землі, основа держави, її будівничі та її гордість – родина Суслових. В Україні вони досі піддаються остракізму. Вакханалія влади супроти них дика і примітивна: так мізерні душею істоти намагаються помститися людям високого духу та чину, усвідомлюючи поряд із ними власну нікчемність. Сьогодні владоможці пішли війною на сім'ю, яка заслуговує на найпочесніші відзнаки в державі – якби в ній по-справжньому шанували тих, хто живе і працює задля її процвітання, слави та багатства...Та у вождів – інші "цінності", нечувані, як на адекватну владу, і цілком прийнятні, як на режим, нині чинний в Україні.

Режим, який не лише силою заганяє українців у чужу для них Московську церкву та покірно виконує будь-які забаганки її зверхника Кіріла, шантажем і розбійними нападами привласнює чужий бізнес, примушує народних депутатів до трансформування в "тушки". Проти тих, хто категорично не сприймає специфічних "пропозицій" влади та її "прозорих" натяків про можливі наслідки непослуху, він застосовує ще й своєрідні методи впливу: бере в заручники родину. Іншими словами, спокій, а то й життя ваших рідних, батьків і дітей потрапляють у залежність від адептів влади. Комусь із близьких вам людей завдадуть психічної травми, хтось опиниться в реанімації з інфарктом, когось за "липовим" звинуваченням кинуть за грати... При цьому – обов'язкова "артпідготовка" у вигляді атак залякування, які здійснюють, як у випадку з родиною народного депутата Євгена Суслова, "ескадрони страху".

...Скільки знаю родину Суслових із Сквири (засновників однойменної агропромислової корпорації), ніколи від жодної влади вони не мали ні преференцій, ні пільг – не просили і не хотіли. Високими сановниками не були обласкані: втім, не заради того старалися. Від влади, за словами основоположника сімейного бізнесу та першого генерального директора АПК "Сквира" Івана Миколайовича Суслова, хотіли одного: аби вона не перешкоджала їм працювати, будувати храми, плекати дітей – рідних і незовсім (у Центрі розвитку дитини "7" – дітищі Івана та Наталі Суслових – підростали 24 хлопчиків і дівчаток), прикрашати рідну землю рукотворним дивосвітом – парками та садами. Але така, будуюча філософія життя – незбагненна для тих, хто живе за іншими принципами (чи то поняттями). Там немає місця любові до рідної землі, до матері-України, до пісні, що в людей високодуховних сльозою бринить на очах, коли звучать слова "Я любив вас усіх, а найдужче любив Україну...", де немає почуття святості ні коли сходить вечірня зоря на свят-вечір, ні коли у вікнах запалюють поминальну свічку пам'яті за невинно убієнними в рік Великого Голоду. Вихолощені душі, порожні очі, холодні серця... Вони – також наша українська трагедія, печальний результат кількастолітньої чужоземної інвазії.

Їм би – рятувати себе від духовної руїни, наповнювати свій мозок знаннями про український народ, а серце – добром і любов'ю до нього. Та опинившись на владній вершині, вони не хочуть якісно змінити свою сутність. Тож як сказала наша велика сучасниця, Україна неначе перебуває в резервації, в якій правлять не українці і державу будують – неукраїнську.

ЕСКАДРОНИ СТРАХУ

Їх використовують, як інструмент психологічного тиску, залякування, пошуку чи підкидання компроматів. Ескадрони страху, озброєний загін (не пролетаріату!) зрощеного із владою олігархату... Так сьогодні називають формування на кшталт "Беркута" чи "Сокола", яких тепер дедалі частіше застосовують не за призначенням.

...12 жовтня "ескадрони страху" вирушили на Сквиру і Буки – штурмувати Суслових – колоною із 70 автомобілів у супроводі ДАІ. Бійці "Сокола" – у масках (атрибут, який, схоже, використовується для того, щоб у разі чого зловмисник не відповідав за скоєне). Український мілітарний портал про цей підрозділ повідомляє таке: "Відділ швидкого реагування і спецоперацій "Сокіл" засновано 1994 року. Вважається спецназом УБОЗу. Профіль – ліквідація озброєних злочинних угруповань, боротьба з тероризмом, звільнення заручників".

Відповідно до "профілю" – амуніція, екіпірування, зброя і транспорт: аякже, "озброєні злочинні формування" і "терористів" голіруч не візьмеш. Тим паче, якщо вони окопалися на Сквирщині, та ще й в громадській приймальні народного депутата. Адже і в Сквирі, і в Буках штурм починали саме з цих приміщень. Тож войовничий антураж і агресивність "штурмовиків" мали перелякати всіх, хто їх побачить ще на підступах до "гнізд тероризму". Щоправда, у Сквирі, коло будинку на вулиці Шевченка, 35-А (зовнішнє спостереження за яким, кажуть, було помічене спозаранку) слідча група та її збройний супровід все ж зупинилися перед громадською приймальнею народного депутата. Години півтори радилися, комусь телефонували. Очевидно, лише отримавши по телефону відповідну команду, приступили до штурму.

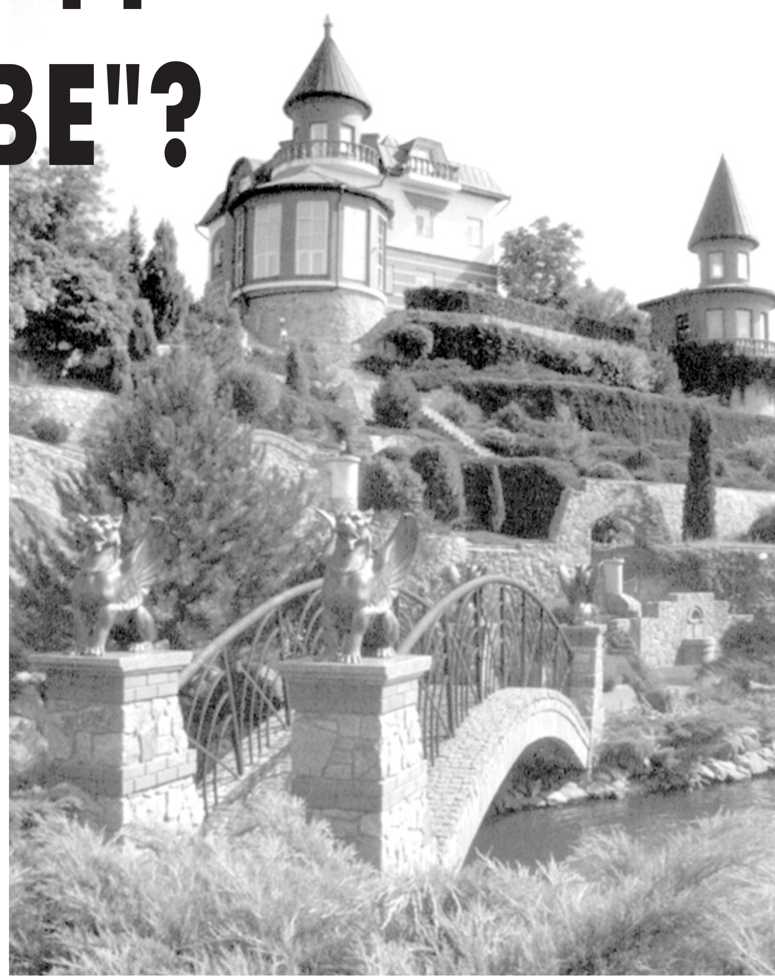
Хто спостерігав за такою "операцією" лише на екрані телебачення, він, можна сказати, нічого не бачив і не чув. Приміром, як трощать замки, зовнішні та внутрішні двері, б'ють вікна, заламують руки, кладуть усіх присутніх на підлогу або ставлять до стінки (слава Богу, поки що не для розстрілу), як безпардонно "вилучають" документи, не всі з яких потім знайдуться в анналах слідства, як не по собі стає жінкам під прицілом зброї.

У Сквирі це сповна відчули на собі ті, хто перебував у приміщенні, яке, за постановою Шевченківського районного суду м.Києва, піддали обшуку. Виявляється, в "офісних і житлових приміщеннях, розташованих у будинку № 35-А по вул.Шевченка в м.Сквира Київської області, що належать Суслову Івану Миколайовичу", шукали "документи фінансової звітності, фінансово-господарської діяльності, печатки, штампи СФГ "Марія", а також інші предмети, які мають значення для встановлення істини в справі".

Так записано у постанові суду. З неї ж дізнаємося, що засновник СФГ "Марія" П.Ференц "на підставі усного догово-

На берегах Роставиці –

...ландшафтний парк

Євген СУСЛОВ

Іван СУСЛОВ

Рідні діти з Центру розвитку дитини "7"

ру передав Суслову І.М. в безоплатне користування 20 га землі..., а також печатку СФГ "Марія" та реєстраційні документи, при цьому не уповноважив його та будь-кого іншого на ведення фінансово-господарської діяльності СФГ "Марія" та підпису від свого імені". Ну, а тепер слідство шукає ті самі документи й печатку шляхом обшуків і штурмів. Начебто їх не віддали б по добрій волі за умови, якщо вони досі є в Суслових. Схоже, Іван Миколайович по душевній доброті вирішив врятувати фермера-невдаху від банкрутства і взяв на себе клопоти з обробітку 20-ти гектарів землі, аби не лежали вони цілиною. А тепер врятованого від краху засновника СФГ використовують як жупел у боротьбі проти Суслових. Очевидно, "доброзичливцям" Івана Миколайовича не поталанило в пошуках більш-менш вагомого компромату, тож змушені користуватися примітивними доманганнями невдячної особи.

Проте не варто недооцінювати "обшукову" бригаду. Під час обшуку сестра Івана Суслова Інна Когут помітила, як один із "пошуковців" підкидає якісь папери. (До речі, як свідчить адвокат Володимир Химчук, двоє "оперів" УБОЗу "не потрапили" до протоколу обшуку). Шокована жінка констатувала цей факт так голосно, що її чули навіть люди, які стояли під будинком. Як згодом з'ясувалося, це й були реєстраційні документи СФГ "Марія". Лише тоді, коли їх "знайшли", слідчі почали вести відеозйомку...

Тим часом Інні Когут стало зле, підвищився тиск, вона відчула, що втрачає свідомість. Викликали "швидку". Проте лікаря не пропускали до хворої 40 хвилин. У результаті пані Інна опинилася в реанімації з гіпертонічним кризом. У критичному стані в лікарню забрали й бухгалтера.

Паралельно бійці "Сокола" шукали "терористів" і "озброєні злочинні формування" в Буках. Зламали вхідні двері до будинку. Адвокат Віктор Мусійко намагався пройти в приміщення, його не пропускали, і лише через 40 хвилин він усе-таки проник. Старший слідчий в особливо важливих справах Ігор Бодров показав постанову суду. Адвокат встановив, що на обшук прибула людина, не зазначена в документах, і попросив показати доручення на проведення нею слідчих дій. Не надали.

"Нам відеозйомку заборонили, – розповідає Віктор Мусійко. – Самі знімали вибірково. Обшук проводили понад шість годин. Будинок, у якому живуть Суслови, оглядали від підвалу до даху. Нічого не знайшли".

Коли проводили обшук, у Буки приїхав народний депутат Євген Суслов. У будинок не пропускали і його. Та коли він почув голос матері, яка кликала на допомогу, то жодні перепони не могли його зупинити...

І НАОСТАНОК ВАМ СКАЖУ...

Атакою "Сокола", обшуками, брутальними погромами та доведенням до реанімації жінок терор проти родини Суслових не закінчився. Нині одних викликають на допити, іншим погрожують, а ще комусь не вперше подонецьки "прозоро" натякають, що саме треба зробити, аби їм дали спокій. Повторюся, бо в головному вимоги не змінилися. Отже, Євген Суслов мав би залишити ряди БЮТ, іншими словами, зректися гідності та честі і жити за помахом руки Чечетова. Храми в Буках, освячені Патріархом УПЦ КП Філаретом, вимагають віддати Московському патріархату. Ну, а сімейним бізнесом, створеним великою подвижницькою працею, треба таки ділитися. А ні, то самі візьмемо. І храми – також, для початку – землю, на якій вони стоять, спробуємо собі забрати... Такі чи приблизно такі "сигнали" надходять від тієї, одержимої жадобою наживи, сторони.

Наостанок для тих, хто не знає, – декілька слів про маєтки Суслових, які іноді не дають спокою не лише "регіоналам". Усе, що вони надбали, примножили, створили, не є власністю однієї людини чи сім"ї, яка поставила собі одну мету – збагачення. Маємо той рідкісний випадок, коли багаті люди живуть для України і люблять її "до глибини власної кишені", а це на наш час – річ унікальна. Тож варто знати...

Батько народного депутата Євгена Суслова – Іван Миколайович походить із дружної, працьовитої багатодітної родини. В сім'ї було дев'ятеро дітей, яких тато і мама виростили гідними нащадками козацького роду Суслових. Старші підростали, їхали у світи на заробітки, щоб допомагати батькам, які будували дім, дехто там і осів. Іван Суслов працював у Сквирі, оволодів багатьма спеціальностями. Коли розпочався підприємницький рух, відкрив кооператив з ремонту автомобілів. А наприкінці 80-их брати і сестри зібралися в рідному містечку і на сімейній раді ухвалили: всім повертатися додому. Що й зробили. Склали свої заощадження й вирішили розбудовувати сімейний бізнес, керувати яким доручили братові Івану, який створив агропромислову корпорацію "Сквира". Корпорація вирішила брати в оренду землю, і сьогодні вона має довгострокові угоди з власниками земельних сертифікатів, земельних ділянок на оренду тисяч гектарів землі. Праця на ній – не з легких і результат дає тільки тоді, коли обробляють її грамотно і з любов'ю.

Минули роки, десятиліття перш, ніж агрокорпорація "Сквира" стала потужним сучасним підприємством, яке забезпечує робочими місцями не одну сотню людей. Прибутками від її діяльності можна було б розпорядитися по-різному. Хтось із вітчизняних скоробагатьків, хто набув свої статки аж ніяк не мозольною працею, вивозить свої мільйони в офшорні зони чи інвестує чужу економіку. Суслови вкладають їх в Україну. Іван Миколайович – відомий меценат, доброчинні акції якого годі тут перерахувати. Назвемо хоча б те, що робилося з особливою любов'ю та самовідданістю. Вже згадуваний тут на початку статті Центр розвитку дитини "7" у Буках став рідною домівкою для хлопчиків і дівчаток, які тут забезпечені всім – у повному розумінні цього слова, а найголовніше – щирою увагою, непідкупною любов'ю мами і тата – саме так вихованці називають Наталю та Івана Суслових. Вони живуть і радощами, і прикрощами своїх діток. Щоп'ятниці "суворий" тато переглядає щоденники, аналізує з дітьми прожитий тиждень. А про маму скажемо окремо. Вона тут щодня. Як і годиться люблячій матусі, кожного вислухає, порадить, підкаже – а їх же понад двадцять. Красива, молода, заможна, могла б собі Наталія Миколаївна купатися в розкошах, без щоденних "зайвих" клопотів насолоджуючись життям чи в Україні, чи на найкращих курортах світу, – адже кровні діти вже дорослі. Вона й насолоджується – разом із великою сім'єю, і на курортах відпочиває – разом із вихованцями Центру розвитку дитини "7". Просто для неї, як і для її чоловіка, сенс життя полягає в тому, щоб творити добро. Саме з цього і починається кожний її день.

І ще декілька слів про храмовий комплекс з ландшафтним парком, який постав на берегах Роставиці в селі Буки як втілення грандіозного задуму батька і сина – Івана та Євгена Суслових. Його творцям – Іванові Суслову, архітекторам Ю.Бабичу та Ю.Рейтеровичу, інженерові-будівельнику Є.Долгову присуджено Державні премії України в галузі архітектури 2007 року. Комплекс – неймовірної краси рукотворне диво, яке треба бачити і гріх, живучи в Україні, не побачити. Мабуть, немає в світі аналогів церкви Святого Євгенія, в якій поєдналися елементи українського бароко і постмодерну *(світлина – справа)*. П'ятикупольний храм із дзвіницею, з чотирма бронзовими скульптурами святих, які принесли християнство на землю України-Русі, – Ольги, Володимира, Андрія Первозданного, Антонія Печерського, вражає своєю довершеністю та величністю. В нижній частині церкви Святого Євгенія – хрестильня, яка складається із кількох приміщень. В одному з них – скульптури дванадцяти апостолів, барельєф "Хрещення Господнє", розписи. В кімнаті, де відбувається таїнство Хрещення, – вмонтована чаша *(світлина – вгорі)* на древо життя, її охоронці – ангели, скульптури Богородиці з Немовлям, Господа та Івана Хрестителя. Хрестильня – воістину те місце, де справді відчуваєш, як небесна Благодать сходить на землю. Тож і хрестити дітей сюди їдуть звідусіль, особливо багато – з Києва.

Край шляху – каплиця Святого Миколая для подорожніх. А над рукотворним озеречком постала ще одна церковця – каплиця Олександра *(світлина – справа)*. Тим часом Іван Миколайович втілює свою давню мрію: в підземеллі будує козацьку церкву, оздоблює її бурштином. Поруч будуть келії для монахів. "Щоб вони молилися за Україну", – каже він.

На центральній Площі, яку відкрито до 20-річчя Незалежності України, встановлено фонтан – реліквію, яку Іван Суслов "перебазував" у Буки з Києва. Є тут і Хрест Пам'яті. На центральній плиті викарбувані імена 114 жителів села Буки, що загинули під час Другої світової війни. Поруч – Стелла жертвам Голодомору 1932–33 років. Увічнено пам'ять жертв Чорнобильської катастрофи та воїнів-"афганців" *(світлина внизу)*.

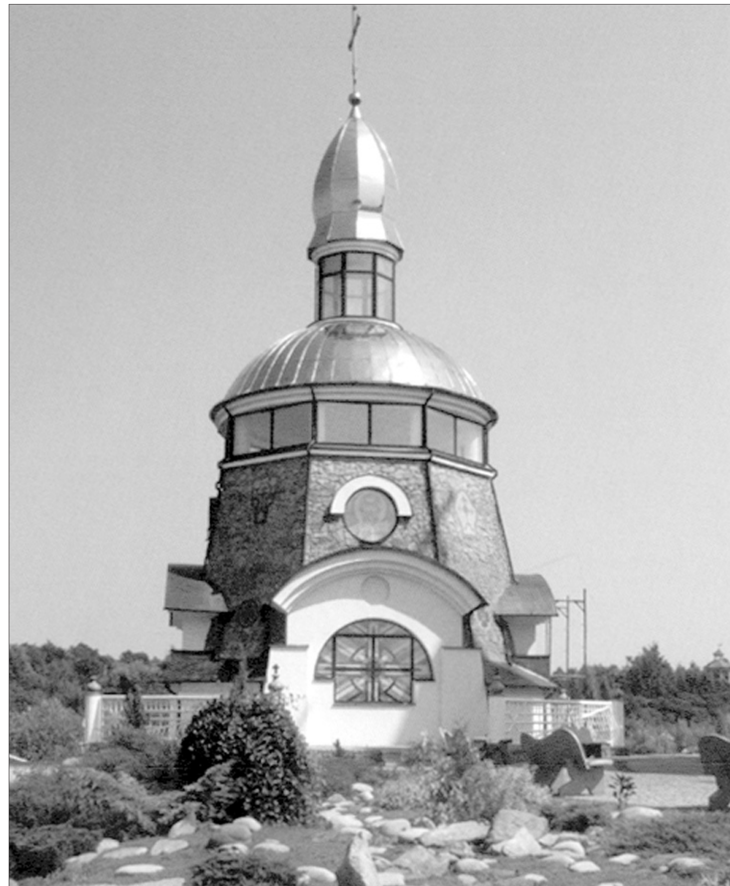
Філігранні вежі, альтанки, весільний камінь, що перемістився у Буки з Єрусалима, Камінь натхнення "Боже око", а над Роставицею – скільки зір сягає – дерева. Сьогодні їх у ландшафтному парку – понад 15 тисяч. Іван Миколайович мріє висадити 77777 дерев.

У Буках, на берегах Роставиці, щасливо поєдналися Ідея та Чин, духовність і подвижницька праця. Тож цілком закономірно, що храмовий комплекс із ландшафтним парком вабить до себе людей, десятки тисяч яких уже побували тут, у центрі духовного оновлення Київщини. Буки ж стають – уже стали! – місцем паломництва. Така реальність, освячена волею Творця.

Буки – Сквира – Київ

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

МІСІЯ БОГДАНА ГАВРИЛИШИНА

19 жовтня виповнилося 85 років одному з найвідоміших і найвпливовіших економістів світу, українцеві Богдану Гаврилишину. В день свого ювілею, в Українському домі, він презентував свою книгу спогадів "Залишаюся українцем". Подія ця мала великий резонанс у столиці й зібрала широке коло знаних в Україні людей.

Передмову до цієї дуже цікавої і корисної книжки написав колишній Глава УГКЦ владика Любомир Гузар. На презентації він, зокрема, зазначив: "Ми познайомилися на початку 1970–их у Римі. Хоча тоді я вже багато знав про пана Гаврилишина, особисто ми до того знайомі не були. Коли ми зустрілись, я зрозумів, що… покликання пана Богдана – не корчувати канадські ліси. Його покликання – світ, наука, політика, і при всьому цьому в мене є спостереження: де б Богдан не був, він всюди є, залишався і залишається українцем. Це почесно".

"Коли я прочитав навіть заголовок цієї книги, я подумав: як своєчасно вийшла ця книга. В Україні – не всі українці. Одна духовна особа сказала мені так: "Я тілом українець, а душой русский". Так ось таких – "тілом українців" у нас багато… Й через те, що ми маємо таких душею не українців, ми маємо наші сьогоднішні проблеми. Богдане Дмитровичу, ви людина, яка виконує заповіді Божі. Особливо – "Люби ближнього свого". Ви ж любите всю Україну", – так висловився Патріарх Філарет, підтримавши думку Владики Любомира Гузара.

Патріарх Філарет нагородив Богдана Гаврилишина орденом князя Володимира II ступеня.

Книга – захоплююча, а розуміння того, що це не фікція, а історія життя українського патріота, надає їй ще більше цікавості. Воно й не дивно: адже автор досяг таких висот суспільного й наукового життя, про які не могли й мріяти навіть ті, хто за визначенням, від народження мав усі шанси для успіху. Для Богдана Гаврилишина запорукою успіху став його характер і ще одна унікальна обставина: адже на великі діяння його благословив Андрей Шептицький, погодьтеся, далеко не в кожного нашого діяча є така сторінка біографії.

Як зазначає сам автор, в Європі та Америці до українців здебільшого ставилися, як до людей другого сорту. Адже вони були чи не єдиними емігрантами, які мали свою історичну Батьківщину, проте не мали своєї держави. Тому й ставлення до українців було відповідним, констатує Б.Гаврилишин. І він захотів його змінити в найдієвіший спосіб: не закликати українців згадати свою національну гордість, а доводити її існування власним прикладом. Користувався для цього гаслом власного авторства: "Думати глобально, діяти локально".

Проживаючи у Швейцарії та працюючи в Міжнародному Інституті Менеджменту, Богдан Гаврилишин вирішив перетворити святкування 25-літнього ювілею цієї установи на економічний форум. З того часу – це щорічний Всесвітній економічний форум у Давосі, чи не найважливіша подія в світі великого бізнесу. Для економістів Давос – те саме, що для кінематографістів – Канн, для видавців – Франкфурт. У 1970-их роках Богдан Гаврилишин був одним із тих учених, хто науково передбачив крах Радянського Союзу.

…Вісімдесят п'ять років тому на світ з'явилася людина епохи відродження. Він був радником Президента України, чотирьох голів Верховної Ради та трьох Прем'єр-міністрів.

Народився Богдан Гаврилишин 19 жовтня 1926 року у селі Коропець (тепер Тернопільська область). Під час II Світової війни у 1943 році його забрали до Німеччини. Потім був табір для переміщених осіб, а у 1947 році його сім'я виїхала до Канади, де Богдан Гаврилишин на початках працював лісорубом, організовував вечірні класи для українців та займався діяльністю у профспілках.

1952 року отримав ступінь бакалавра, а 1954-го – магістра спеціальності "Інженер-механік" в Університеті Торонто. У 1954–1960 роках займав посади з дослідництва, інженерної справи та менеджменту в Канаді. У 1960 р. – переїхав до Швейцарії. 1976 року здобув ступінь Ph. D. з економіки у Женевському Університеті. У 1990 році заснував Міжнародний Інститут Менеджменту у Києві, де зараз є Головою Наглядової Ради – фактично, ректором. А у 1996–1997 роках став Директором Міжнародної Академії Навколишнього Середовища у Женеві. Проводив семінари й головував на конференціях, читав лекції в університетах для груп фахівців та міжнародних конференціях в більш, ніж 70 країнах і продовжує це робити.

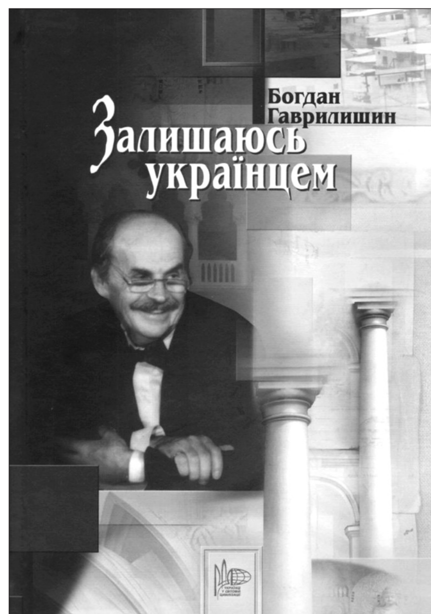
Також Богдан Дмитрович є членом Пласту – Національної скаутської організації України від 1940 р., належить до куреня "Лісові Чорти" від 1946 року. Привітати автора із днем народженням, із новою книгою прийшло чимало людей. І для всіх гостей, майже в усіх промовах особисте знайомство із автором було предметом гордості.

"Хлопець із села. Лісоруб. Інженер. Професор. Радник президентів, дипломатів і міжнародних корпорацій. Людина світу… Богдан Дмитрович Гаврилишин – людина, яка постійно вчиться та мріє і крок за кроком йде вперед у пошуках гармонії. Ця книга – про можливості й відкриття, про надії і сподівання, про мистецтво життя", – так сказав про книгу фронтмен гурту Океан Ельзи Святослав Вакарчук.

Ось що каже про свою книжку сам автор.

"Я написав ці спогади з однією тільки метою: ця книжка є для нової генерації. Нині економічний, соціальний, політичний стан України жахливий. Україна потребує реформ і трансформації, тобто змін на основі ринкової економіки й демократичних цінностей. Люди, які тепер при владі, і ті, котрі за кілька років будуть при владі, хто б вони не були, не зможуть такої трансформації провести. Але люди у віці від 18 чи 20 років і до 35 років – це вже інакші люди, це нові люди. Вони мають уявлення про демократію, вони на рівних спілкуються з однолітками і вивчають іноземні мови. Молоді українці користуються сучасними методами праці й активно використовують переваги електронних комунікацій", – зазначив професор Богдан Гаврилишин.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, який брав участь у презентації книги "Залишаюсь українцем", наголошує на незламності духу її автора. "Богдан Гаврилишин мав стратегічну мету та поступово й послідовно, крок за кроком, не відволікаючись на дріб'язковості, втілював її у життя. Його книгу можна трактувати і як історію успіху, і як збірник корисних порад для українців. Адже усім нам треба вчитися як змусити інших поважати себе, а головне – свою країну," – сказав Голова Конгресу.

Насамкінець наведемо слова гранично чіткого у своїх характеристиках Івана Дзюби:

"Він був одним із не так уже й багатьох українців, яким пощастило уникнути обох крайнощів емігрантської долі: і оборонного самозамикання в національній громаді, і самозаперечної, асиміляційної інтеграції в західні суспільства. Він інтегрувався, але зберігаючи свою національну ідентичність і свої українські інтереси. Свою приналежність до західного істеблішменту при кожній нагоді використовував для сприяння українській справі, – популяризуючи Україну, роз'яснюючи її проблеми, а згодом і добиваючись уваги до неї з боку міжнародних організацій та урядових чинників західних держав, до певної міри беручи участь і в дипломатичних зусиллях незалежної України. Як тільки склалися обставини, що відкрили для цього можливості, Гаврилишин дістав "друге дихання" і з великою енергією (хоч і дуже врівноважено) розпочав свою українську місію.

...Особливо пригодилися його знання різних політичних і економічних систем, його методологія порівняння цих систем та аналізу різних складників цих систем.

Згідно з концепцією Гаврилишина, успішне функціонування суспільства залежить від міри згармонізованості трьох головних елементів усякого суспільства: політичного устрою, економічного ладу і системи національних культурних цінностей. Немає універсальних моделей розвитку, як і немає цінностей, спільних для суспільств, які перебувають на різних етапах економічного, політичного, культурного розвитку...

Не можна довільно вибирати "вподобані" економічні моделі, політичні інституції, культурні й етичні вартості і зліпити все це докупи. Всі ці складові частини мусять гармоніювати між собою і з довкіллям: традиціями, культурно-філософською та історичною спадщиною, географічним положенням і природними умовами, релігією".

Л.ВОРОНЕЦЬ.

За матеріалами ЗМІ

ВІДГОМІН

ПРЕДКИ НАКАЗУЮТЬ: ЄДНАТИСЯ

Громада – великий чоловік. Так казали колись наші дідусі й бабусі, намагаючись виховати в онуків почуття єдності, патріотизму, а також потреби дбати не лише про свої інтереси, а й про інтереси суспільства, і то в першу чергу. Мабуть, не випадково тепер так суворо звучать їхні голоси із старих листів, так запитально-вимогливо дивляться очі із пожовклих фотокарток. Про те, як жити громадою, розповідає і лист, який ще в 2009 році знайшли під час ремонту храму святих Володимира і Ольги в Старому Добротворі Кам'янсько-Бузького району на Львівщині.

Листа написав майстер, який працював на будові церкви (1935–1937 рр.), він адресував його майбутнім поколінням. На початку зазначив, що керував будівництвом Добротвірський парох Володимир Пашковецький, який походив з Сокаля. Гроші на матеріали збирала громада, працювали безплатно, але з охотою. Ось як описує він цей процес: "Кільканадцять разів збирали курей по цілому Добротворі та по присілках. Щонеділі збирали по хатах прядиво і льон, а було тих хат 613: у 400 жили українці, у 37 – євреї, в інших домах мешкали поляки. Інтелігенти, які повиїздили з Добротвора і працювали на державних і приватних посадах, офірували на хрести. Троє селян пожертвували по кавальчику поля на будову церкви. Двоє умираючих офірували на храм по 300 злотих. Камінь везли з Бататича, цеглу – з Камінки, по 50–100 фір за раз висилали. Парубки зібрали гроші на скло, дівчата – на бляху. Працювали на будові українські майстри. Теслярську і столярську роботу виконували Дмирто Януш "з улиці Бельської коло Цвентару", Йосип Бабюк з Кута, Петро Пашечка з Бельської та інші. Ковальську роботу виконував Євстахій Брикайло з Забуска".

Далі майстер подає детальний опис особливостей забудови, адресований, очевидно тим, хто буде її колись ремонтувати. Закінчує листа словами: "Як є єдність у народі і добрий повід, то можна великі річі сотворити. У той час 100 цегол коштували 38 злотих. На ту церкву пішло понад 600 тисяч цегол". З допомогою нескладних підрахунків, знаючи вартість тогочасних грошей, можна зробити висновок, що добротвірці громадою зробили справді неможливе.

Однак ми про все це, можливо, й не довідалися б, якби не настоятель церкви отець Андрій Щепак. Прийнявши парафію, він відразу загорівся ідеєю відреставрувати старий храм. Переконав громаду, і в 2009 році майстри приступили до роботи. Тоді й знайшли під куполом це послання. А разом з ним – кілька десятків заборонених тоді книг. Грошей на реставрацію катастрофічно не ставало. Тоді отець після однієї з недільних проповідей зачитав цього листа. І сталося диво – кошти зібрали за кілька тижнів. За них встановили новий іконостас, поміняли підлогу в ризниці й паламарці, повісили "павуки" (великі світильники), перекрили куполи, поставили нові вікна, розмалювали храм з середини, відремонтували фасад. Вже й подвір'я почали впорядковувати. Отець Андрій працював на будові разом з усіма, був у храмі зранку до вечора, і з нетерпінням чекав дня, коли всі роботи будуть завершені.

Біда прийшла раптово: отця Андрія схопило серце… Священика поховали на подвір'ї храму, який щодня кликав його до себе. Залишив сиротами трьох дітей і дружину Наталію. Та ще пісню – сім'я вечорами слухає диски з піснями у виконанні тріо "Новий час", які отець Андрій записував разом з друзями-священиками Романом Назаркевичем та Мирославом Ковальчуком.

– Це було дуже популярне тріо, – розповідає вдова. – Їх запрошували навіть за кордон – до Італії, Польщі, Іспанії.

А листа до громади разом із знайденими книгами пані Наталія вирішила залишити в церкві, в нішах, які наказав поробити отець Андрій.

– Тепер цей лист буде доступним для наших дітей і внуків, – сказала вона. – Це своєрідний клич предків, у яких наступні покоління мають навчитися мудрості.

Леся РУПНЯК

ДУМКИ З ПРИВОДУ

КНИГА – ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ ТА ДУХОВНОСТІ

Як ви знаєте панує думка, мовляв, зараз головне економіка: дешевий газ, добробут народу, а потім розпочнеться розквіт культури. Неправда! … Гуманітарна аура нації повинна бути насамперед. Ясно, воно не вирішує всіх суспільних, соціальних проблем, але дає той ушляхетнюючий образ нації, що не соромно з'явитися у світі. Одним з найяскравіших спектрів цього ушляхетнюючого образу є література, знання своєї історії.
Ліна Костенко

Дух животворить.
Григорій Сковорода.

Заходи по представленню нових видань видавництвами України, Дрогобицькою центральною бібліотекою проводяться постійно з представниками Львівщини і навіть України.

23 серпня цього року було проведено зустріч з Миколою Посівничем, кандидатом історичних наук, автором книг "Степан Бандера – життя, присвячене свободі", "Білас і Данилишин – життя на тлі історії ОУН", "Нескорений командир" та інших праць. Усі серйозні видання документів, матеріалів і наукових праць Миколи Посівнича спрямовані до історії Української Повстанської Армії, яка боролася з ворогами українського народу. Також одночасно було проведено зустріч із поетесою з міста Добромиля Марією Прокопець, авторкою книг "Дзвони Саліни", "Небо не мовчатиме" та інших цікавих патріотичних праць.

Запропоновані збірки прози Марії Прокопець, як і вся її творчість, торкаються найтонших струн душі читача. Авторка глибоко розкриває життєві явища духовно-релігійної, побутово-моральної, соціальної, політичної сфер. Уже назви творів свідчать самі про себе: "Відповідь неба", "Гіркий смак спокути", "Довгий шлях прозріння", "Поки ще не запізно", "Задля людей". Мати зв'язок із небом, вміти чути його голос, розуміти та сприймати його серцем повинна кожна людина. Та не кожен задумується над тим, що рано чи пізно доведеться таки почути відповідь неба, бо воно не мовчить і не мовчатиме, споглядаючи на дії людські. І кожен отримає таку відповідь, якої вартує. Задуматися над своїми життєвими вчинками і спонукає ця книжка.

Такі заходи центральна бібліотека проводить постійно. В червні відбулася зустріч із автором багатьох національно-патріотичних книг Євгеном Перепічкою. Читальний зал завжди заповнений науковцями педагогічного університету та інтелігенцією Дрогобиччини. Участь в презентаціях брали поет, Заслужений журналіст України, член Національної спілки письменників України, відомий громадський діяч, і не тільки на Дрогобиччині, Роман Пастух, заслужений вчитель України Йосиф Присяжнюк, кандидат історичних наук Василь Ільницький, професори університету та громадські діячі Ярослав Радевич-Винницький, Святослав Сурма, Любомир Філоненко, Степан Яворський Тарас Ґентош, Петро Сидорук, його дружина, Дарія Рудик та інші.

Під час зустрічей виступають артисти Дрогобича з національно-патріотичними піснями, Надія Климусь, Стефанія Габардин виконують музику славного покійного дрогобицького композитора Романа Сов'яка на слова невідомого автора "Моя матусе", яка була написана кров'ю в Івано-Франківській тюрмі. А у виконанні Євгена Сов'яка – сина нашого композитора Романа Сов'яка – прозвучали твори Лисенка.

Керівництво Палацу дитячої та юнацької творчості організувало виступи своїх вихованців. Декламувалися вірші про УПА, що виконала Дарина Грицай, а Лілія Жукова виконала соло на сопілці на тему відомої повстанської пісні.

У бібліотеці є цікава фотовиставка про національно-визвольну боротьбу.

13 жовтня було проведено зустріч за "круглим столом", присвячену 69-й річниці створення УПА, на тему: "Вивчення історії ОУН-УПА на Прикарпатті: проблеми і перспективи дослідження". В дискусії взяли участь: Олег Баган – кандидат філологічних наук, Микола Ґалів – кандидат педагогічних наук, Василь Ільницький – кандидат історичних наук, Петро Іванишин – доктор філологічних наук, Михайло Савчин – патріарх історичного факультету університету. Зустріч організували Літопис УПА, університет, історичний факультет, Дрогобицький Конгрес Українських Націоналістів, Дрогобицьке братство ОУН-УПА, міський відділ культури та мистецтв та господарі бібліотеки ім. В'ячеслава Чорновола.

Такі зустрічі продовжують добрі традиції та дії ОУН, яка створила партію Конгрес українських націоналістів і є орденом, провідником українських націоналістів.

Дякуючи Дрогобицькому відділу освіти, у "круглому столі" взяли участь історики із загальноосвітніх шкіл. Звичайно, для дрогобичан було б цікаво взяти участь у заходах, які можуть організовувати самі вчителі-історики, скажімо, на краєзнавчу тематику. Та, на превеликий жаль, такої ініціативи від наукових кіл істориків-педагогів не має. Було прикро, коли окремі вчителі-історики, запрошені на цю зустріч, через 15–20 хвилин після початку покинули захід.

Такі заходи потребують організаційної допомоги від "Просвіти", інтелігенції з різних галузей науки, зокрема щодо маловивчених тем нашої історії. А коли наша еліта в Дрогобичі виступає за народ, культуру та проти грубих недоліків в місцевій господарці, то чому ми, дрогобичани, не чуємо про цю боротьбу, не бачимо наслідків її і навіть не відаємо, за що, власне, вона, бореться? Здається, що вони діють за принципом: "Працюймо так, щоб ніхто не бачив нашої роботи!".

Основна вина лежить на нас за нищення духовності, а також розвал економіки та в підсумку – нашої незалежності.

Є в Дрогобичі активна інтелігенція, ми маємо свою глибоку історію. Тож Дрогобич має потенціал, щоб стати містом, що розвивається і крокує у Європу.

Маємо велику надію, що в майбутньому історики та літератори Дрогобича самоорганізуються. Будуть організовувати та проводити зустрічі з питань історії та літератури та вести дискусії про історію та краєзнавство, які на сьогодні ще мають ряд білих плям. Згадаймо, що наша ОУН-УПА теж не мала ніякої підтримки – армія без держави, але внесла невмирущу славу до нашої історії.

Йосиф ЙОСИФІВ,
член проводу
Дрогобицької МО КУН

ЛЬВІВСЬКІ НОВИНИ

МАЛЕНЬКА ВІРМЕНІЯ У ВЕЛИКОМУ МІСТІ

Свято на нашій вулиці. Мешканці вулиці Вірменської у Львові вирішили зробити його незабутнім. Та й нагода випала неабияка: 755 років з часу заснування. Вона – ровесниця самого міста. Час для відзначення ювілею вибирали невипадково – день Святого Христофора, адже саме його вважають покровителем цієї вулиці. Будинки прикрасили кольоровими стрічками і плакатами. Крім того, розвісили таблички з інформацією про їхню історію та визначних мешканців. Свято, як годиться, почалося з літургії у Вірменському соборі. А потім – концерти, забави. Зрозуміло, найбільше колективів було вірменських. Особливо сподобався львів'янам і гостям міста танцювальний ансамбль "Арарат". Він не тільки продемонстрував високу хореографію, а й дав можливість усім охочим навчитися вірменських танців. З цією метою танцюристи провели майстер-клас. Художниця Анна Атоян – львів'янка з вірменським корінням – запросила на власну виставку картин з історії Львова. Ще один майстер-клас відбувся в галереї "Іконарт". Там охочих учили малювати ікони на склі. Для туристів було організовано безплатні екскурсії вірменським кварталом.

Учасники свята майже одностайно визнали: вірменська кухня така ж смачна, як і українська. Бо мали можливість придбати і скуштувати різні національні смаколики, які готували у спеціальних ятках просто на вулиці.

До речі, у Львівській області живе 3000 вірмен, з них 90 відсотків – у Львові.

На фото: Львів. Вулиця Вірменська

УКРАЇНСЬКІ ЯЛИНКИ ЗБИРАЮТЬСЯ ДО РИМУ

Надворі тепла золота осінь. Аж не хочеться вірити, що незабаром засніжить, заморозить, а в наші оселі постукають найвеселіші й найжаданіші в році свята: Новий рік і Різдво. Отже, час подумати про їхню найбільшу окрасу – пухнасту ялинку. Цього року українські ялинки прикрасять площу Святого Петра у Ватикані та Апостольський палац. Ідея зробити такий подарунок для Святого Престолу належить Патріарху Української греко-католицької церкви Святославу Шевчуку. Він переконаний, що для України – це ще одне свідчення її європейського коріння та належності до сім'ї європейських народів.

Працівники лісового господарства з великою відповідальністю поставилися до одержаного завдання. Вони провели для зелених красунь фотосесію, сформували портфоліо на кожне деревце, яке видалося їм гідним такої честі, і відправили до Ватикану. Там і обрали 43 білих ялиці.

– Вимоги до ялинок були дуже високими, – розповідає начальник лісової інспекції Львівської області Мирослав Пилипів. – Перед усім вони повинні були мати підвищену пухнатість і висоту від 3 до 6 метрів. Ті, які вибороли "конкурс", виросли в лісах Дрогобиччини, Сколівщини та Старосамбірщини. А ось головну ялинку, тридцятиметрову, яка стоятиме на площі Святого Петра, знайшли аж у селі Богдан Рахівського району, на Говерлі.

Знайти її, як розповів директор підприємства "Рахівське лісове дослідницьке господарство" Володимир Приступа, було не просто. Адже по-справжньому стрункі ялинки ростуть в основному в лісах. Однак, така ялинка пухнастою, як правило, є лише вгорі, нижні гілки вона скидає. Натомість Різдвяна ялинка має бути пухнастою від кореня до верхівки.

Втім, наче спеціально для Ватикану, виросла і така ялинка. Тепер усі дерева треба акуратно викопати, разом із грудою землі упакувати (така вимога) і відправити до Риму. Це зроблять до 12 грудня – саме до цього дня ялинки мають доставити на місце. Дерева стануть подарунком Святому Престолу від України.

Крім того, українські зелені красуні поїдуть до Європи у своєму національному вбранні. Ялинкові іграшки будуть цілком в українському стилі – герої вертепу, солом'яні та паперові ангелики, звизди та павуки. Частину прикрас виготовлять в Україні діти і народні майстри, частину – заробітчани.

Цікаво, що традиція встановлювати Різдвяну ялинку на площі Святого Петра у Ватикані є зовсім молодою. Вона з'явилася під час понтифікації Івана Павла II. Кожного року ялинки на свято дарує інша країна. Минулого року це зробила Італія, а перед нею були – Австрія, Німеччина та Бельгія.

Леся РУПНЯК

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

РОСІЙСЬКІ ПРОВОКАТОРИ ПРОДОВЖУЮТЬ РОЗПАЛЮВАТИ МІЖНАЦІОНАЛЬНУ ВОРОЖНЕЧУ

"Незважаючи на обурення кримчан, українські правоохоронні органи продовжують спокійно спостерігати провокації "агентів" російських спецслужб на розпалювання міжнаціональної ворожнечі", – так голова Кримської організації Української народної партії Олег Фомушкін прокоментував інформацію кримських ЗМІ про нову акцію Координаційної ради та общини "Соболь" в Криму.

"8 жовтня в Сімферополі на площі Куйбишева відбувся інформаційний пікет "Быть русским", організований активістами Координаційної ради російських організацій Тавриди і Севастополя", – розповів Олег Фомушкін.

Політик повідомив, що під час проведення пікету роздавалися листівки та звернення до людей російської національності Таврії і Севастополя, наліпки на машини "Слава Богу, что я русский".

"Безсумнівно, що такий пікет можна вважати цілеспрямованою акцією на розпалювання міжнаціональної ворожнечі в Криму зі всіма наслідками, особливо після того, як стало відомо, що деякі гарячі голови з патріотичних кримських громадських організацій вже збираються влаштовувати альтернативну акцію із зверненням "Слава Богу, що я не москаль!", – вважає Олег Фомушкін.

"Громадські організації повинні працювати на виховання любові до своєї країни, до її багатонаціонального народу. Яскравим прикладом великого почуття патріотизму до України виявляє кримчанин, уродженець Сімферополя, Олександр Усик, який нецодавно виборов у Баку звання чемпіона світу з боксу у вазі до 91 кг. Він дав інтерв'ю у рангі переможця виключно українською мовою, а піднявшись на п'єдестал пошани з українським прапором, з високо піднятою головою та поклавши руку на серце, співав Гімн України, примусивши встати та слухати його весь зал. Такі герої і формують справжнє обличчя кримчанина – українця! Слава героям!", – зазначив Олег Фомушкін.

Ірина КЛЮЄВА

Парасковія НЕЧАЄВА

НЕЗАБУТНІ

КАМЕРТОН НА ВСЕ ЖИТТЯ

Сорок років тому вперше пролунала легендарна "Червона рута"

Володимир ІВАСЮК за роялем (1976 р.)

Наприкінці 1960-х – на початку 1970-х, коли Володимир Івасюк навчався в Чернівецькому медичному інституті на IV курсі, про нього активно заговорила преса: спочатку журналістка Галина Тарасюк опублікувала в молодіжній газеті статтю "Знайти сонця руту", у якій захоплювалася талантом юного автора й передбачала йому велике майбутнє! А у травні 1971-го вірш і ноти "Червоної рути" (разом із невеликою розповіддю про ансамбль "Смерічка") друкує популярний на той час журнал "Україна". Володимир купив цей часопис дорогою до села Русів Снятинського району на Івано-Франківщині, де відбувалося Всесоюзне свято з нагоди 100-річчя з дня народження Василя Стефаника. На тому форумі були присутні чимало знаменитостей, зокрема легендарний тенор Іван Семенович Козловський. Цей видатний співак був кумиром родини Івасюків. Донині в Меморіальному музеї В. Івасюка у Чернівцях зберігається платівка із записом у виконанні Козловського пісні "Чорнії брови, карії очі" 1957 р., коли ще техніка запису в СРСР була в зародковому стані, бо ж пісня записана на платівці з обох боків – на одному не поміщалася! Володимир розказував, що він набрався сміливості й підійшов до свого кумира, щоб узяти автограф. Виявилося, що Іван Семенович чув про талановитого юнака з Буковини. На згадку про зустріч залишив свій автограф на сторінках журналу й побажав Володимирові Івасюку успіху.

У Русові відбулася ще одна дуже пам'ятна зустріч – із письменницею Іриною Вільде, яка колись благословила на творче майбутнє Михайла Івасюка (батька композитора). Побачивши Володимира, вона сказала, звертаючись до Михайла Григоровича: "Найкращий твір Івасюка – це його син"...

11 липня 1971 року в обласній газеті "Радянська Буковина" з'являється стаття Василя Селезінки "Диво-квіти Володимира Івасюка", а згодом він же пише статтю про молодого композитора в газету "Молодь України", яка надходить до читача у вересні. Варто, однак, підкреслити, що ці публікації були довгоочікуваною відповіддю на тисячі прохань читачів розказати про автора "Червоної рути" й "Водограю", що лунали мало не щодня з радіоприймачів. Навіть усесоюзне радіо "Маяк" уже "прокрутило" надіслану з Чернівців плівку із записом "Червоної рути" у своєму ефірі...

Невдовзі в містечку Яремче, у самому серці Карпат, розпочинаються знімання українського музичного фільму "Червона рута". До участі було запрошено самодіяльні колективи – ансамблі "Смерічка", "Росинка", "Карпати", "Опришки", а на ролі головних героїв стрічки – Романа-Василя Зінкевича (роль шахтаря) і Софію Ротару (гуцулка Оксана). Зінкевич виконував пісню "Червона рута", а його колега Назарій Яремчук оспівував "Незрівнянний світ краси", написаний Левком Дутківським. Софія Ротару чарувала піснями Мирослава Скорика, ансамбль "Карпати" співав "Там, де гори і ліси" та акомпанував Зінкевичеві в "Залишених квітах" – спільному витворі Валерія Громцева (музика) та Володимира Івасюка (вірші).

Фільм вийшов на телеекран і мав приголомшливий успіх (режисер стрічки – Роман Олексів). Його дивилися громадяни всього тодішнього СРСР від Карпат до Камчатки.

"Я вперше побачив фільм-концерт "Червона рута" у Москві, коли був на Виставці досягнень народного господарства, у павільйоні Української РСР. Тоді відбувалися Дні України з нагоди якогось ювілею, – згадує відомий поет Степан ПУШИК. – Я ходив із павільйону в павільйон і почув, що через годину покажуть "Червону руту", тому залишився подивитися. Зібралося багато глядачів. Фільм переніс мене з Москви до Яремчі, прозвучали Івасюкові пісні, композиції Мирослава Скорика, Левка Дутківського на мої слова. Показали Володю, Назарія Яремчука, Василя Зінкевича, Софію Ротару. Якийсь міліціонер вигукнув: "Земляки!" Виявилося, що служив він спочатку в армії в Підмосков'ї, а на третьому році служби його завербували в московську міліцію. Пісні з батьківщини розворушили серце подолянина, він зізнався, що захотів повернутися додому..."

Кіноісторія кохання шахтаря й гуцулки (данина соцреалізму й тоФото надане Музеєм Володимира Івасюка (Чернівці) дішній ідеології), покладена в основу сюжету, не була оригінальною. Важко було в чорно-білій версії стрічки показати красу Карпат. Самі учасники фільму – самодіяльні (навіть Ротару) виконавці – теж не надто могли розраховувати на якийсь особливий успіх у глядачів. Можливо, саме за такими критеріями й дозволили знімання та дали кошти? Не варто забувати і про те, що тоді у країні готувалися до 60-річчя створення СРСР, і фільм міг спрацювати на ідею рівноправ'я народів колишньої радянської імперії, особливо це стосувалося б України, зокрема, на фоні забороненої та виданої в багатьох державах книжки "Інтернаціоналізм чи русифікація?" А проте учасники творчої групи "Укртелефільму" були щасливі через те, що картину буде присвячено українській новітній пісні. І навіть те, що треба було обов'язково вмістити в репертуар пісню російською мовою, їх не бентежило. Бо була пісня, яка вже стала центром тяжіння фільму, – Івасюкова "Червона рута", яка й дала назву всій стрічці.

Стрічку знімали у серпні 1971 року, саме на фільмуванні Софія Ротару відсвяткувала свій день народження, а Володимир закохався в Наталку Михайлову, студентку з Івано-Франківська, яка знімалася в "Червоній руті" як танцюристка ансамблю "Ритм". У листопаді стрічка вийшла на екран. І помандрувала містами й селами. У Меморіальному музеї Володимира Івасюка у Чернівцях є збережена композитором саморобна афіша, яка запрошувала всіх охочих прийти у Будинок культури на фільм "Червона рута"...

Хоча рейтингів тоді в Радянському Союзі не складали, але, без сумніву, це був найбільш рейтинговий фільм року! Це, приміром, можна висновувати з величезної кількості листів, які надходили на адресу молодого маестро з усіх куточків величезної держави – навіть із Петропавловська-Камчатського! Писали Івасюкові додому, на адресу медичного інституту, на телебачення й у Вижницю. Листоноші не знали, як донести таку кількість листів до адресата.

Варто пригадати й таке: 1971-го інший фільм, художній, – "Білий птах із чорною ознакою" – за участю Івана Миколайчука, під час знімання якого Володимир написав остаточну версію вірша "Червона рута", отримав Гран-прі V Московського міжнародного кінофестивалю. Така подвійна перемога двох українських фільмів викликала втіху шанувальників цих митців. А музична картина "Червона рута" принесла Івасюкові, Зінкевичу, Яремчукові й Ротару справжню популярність і славу. Їх запам'ятали в обличчя, а їхні пісні були в усіх на устах.

1971 року на Центральному телебаченні започаткували фестиваль "Пісня року". Тоді глядачі визначали кращі пісні. І до числа 20 обраних композиторів, серед яких – гранди тодішньої радянської пісні: Островський, Колмановський, Бабаджанян, Фельцман, вривається талановитий хлопець із Чернівців – Івасюк! Фільм, а тим паче пісня "Червона рута", припав до душі мільйонам людей незалежно від віку й національності. Коли Володимир дізнався про те, що його пісня лунатиме з телестудії "Останкіно", він схвильовано написав Назарієві Яремчуку, що "Червону руту" виконуватимуть у супроводі Естрадно-симфонічного оркестру під орудою Юрія Силантьєва.

У програмі "Камертон доброго настрою" вперше у прямому ефірі УТ прозвучали "Червона рута" і "Водограй" (її виконали сам автор Воломир Івасюк і співачка Олена Кузнецова), а юний Назарій Яремчук (йому тоді ще й 19 не минуло!) заспівав композицію Левка Дутківського "Незрівнянний світ краси", якою відкривав телепрограму. Трохи згодом у концертних програмах "Червону руту" Яремчук співав у дуеті з Василем Зінкевичем. До речі, саме ці співаки мали виконувати пісню в новорічній програмі ЦТ у Москві. Коли диригент Силантьєв познайомився з Володимиром Івасюком, Юрій Борисович вирішив, що молодого маестро треба відрекомендувати багатомільйонній аудиторії, а тому на сцені "Останкіно" "Червону руту" виконували утрьох – Назарій Яремчук, Василь Зінкевич і Володимир Івасюк у супроводі Естрадно-симфонічного оркестру Центрального телебачення. Той запис, а також фільм "Червона рута", який вже є історією, сьогодні можна подивитися в Інтернеті.

Згадуючи події 40-річної давнини та оцінюючи їхній вплив на життя пересічних українців, розумієш, що "Червона рута" Івасюка стала тоді для багатьох камертоном. І є ним сьогодні, і буде завтра – така сила генія!

"День", №190.

Фото надане музеєм Володимира Івасюка (Чернівці)

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9